

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2S/91/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1013200670
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viliam Pohančeník
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1013200670.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Zuzany Mališovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. E. X., nar. XX.XX.XXXX, B. 5, V., zastúpený: JUDr. Jindřich Stoszek, advokát, Černyševského 26, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného Č.p.: SLV-PS-PK-6/2013 zo dňa 01.03.2013, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

I. Priebeh administratívneho konania

1. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 739 zo dňa 06.12.2012 (ďalej aj len „personálny rozkaz“) bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, pretože svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvodom prepustenia bola skutočnosť, že dňa 15.10.2012 asi o 02:30 hod. bolo v Bratislave na križovatke ulíc Stará Vajnorská, Vajnorská a Rožňavská motohliadkou OO PZ Bratislava Nové Mesto východ z dôvodu neosvetlenia zastavené biele motorové vozidlo zn. Mercedes Benz Sprinter s namontovanými tabuľkami s EČ: BA-840UV, ktorého vodič po zastavení z vozidla vystúpil, členov hliadky oslovil ako kolegov, dal im k nahliadnutiu služobný preukaz a spýtal sa, čo sa stalo. Keď mu ako príčinu uviedli neosvetlenie vozidla, povedal, že svetlá zabudol rozsvietiť a napraviť to. Na otázku kde pracuje, vodič uviedol, že na zvláštnych činnostiach pre SIS, preto mu člen hliadky oznámil, že môže pokračovať v jazde. Keď sa v tom čase z ložného priestoru vozidla ozval hluk pripomínajúci pohyb nákladu, policajti odišli k zadnej časti vozidla zistiť, čo hluk spôsobilo. Uvideli podchýlené, sťahovacím lanom zaistené dvere, a za nimi naložené pneumatiky, preto chceli na to upozorniť vodiča, ten sa však pri vozidle už nenachádzal a nebol nájdený ani pri prepátraní okolia. Následným šetrením bolo zistené, že vozidlo má prednú kapotu prekrytú bielou látkou, pod ktorou je oranžová maľba s nápisom. Na ložnom priestore vo vozidle bolo naložených 104 ks pneumatík rôznych značiek v hodnote 7 089,-€, vysokotlakový čistič Kärcher v hodnote 3 000,-€, dva predlžovacie káble v hodnote 50,-€, 4 ks päťlitrových obalov s motorovým olejom v hodnote 140,-€, lyže, lyžiarske palice, lyžiarske topánky a dámske zimné korčule v hodnote 890,-€. Všetky uvedené veci boli odcudzené toho istého dňa pri krádeži vlámaním do areálu autopožičovne Buchbinder Rent-a-Car. Uvedenými tabuľkami, ktoré sú vedené ako odcudzené z iného vozidla, boli na uvedenom vozidle zn.

Mercedes Benz Sprinter prekryté tabuľky s EČ: BL-285BB pridelené tomuto vozidlu. Vyhodnotením 4 pachových stôp zaistených v tomto vozidle zo sedadla vodiča, zväzku kľúčov, rukoväte radiacej páky, z podlahy pred sedadlom vodiča a z 2 ks rukavíc bola na pracovisku metódy pachových konzerv OSK OPP KR PZ v Bratislave zistená zhoda s porovnávacími pachovými vzorkami, odobratými žalobcovi. Žalobca teda predmetné vozidlo riadil pri zastavení a kontrole hliadkou PZ dňa 15.10.2012 asi o 02:30 hod. a následne z miesta ušiel, využíjúc nepozornosť hliadky.

2. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím Č.p.: SLV-PS-PK-6/2013 zo dňa 01.03.2013 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že rozklad podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

3. Skutkový stav bol zadokumentovaný vlastným šetrením nadriadeného, ktorý ako dôkazy v zmysle § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. využil úradné záznamy hliadky OO PZ Bratislava Nové Mesto - východ i hliadky OVK OR PZ Bratislava III; zápisnice o výsluchu žalobcu ako účastníka konania i jeho záznam k oboznámeniu s návrhom na prepustenie; zápisnice o výsluchu Andreja Bambucha, Milana Mayera, Mgr. Lucie Šimčíkovej, Františka Šimčíka, Dariny Šimčíkovej, nstržm. Martina Karabu, stržm. Milana Bielika, kpt. Jozefa Čermáka, Stanislava Tanáča; správu o výsledku porovnania pachových stôp na pracovisku metódy pachových konzerv č. p.: KRPZ-BA-OPP-10-111/2012 zo dňa 25.10.2012 s protokolom porovnávania pachových stôp; zápisnice o konfrontáciách žalobcu s nstržm. Martinom Karabom i so stržm. Milanom Bielikom v trestnom konaní; zápisnice o výsluchu svedkov nstržm. Martina Karabu i stržm. Milana Bielika v trestnom konaní; zápisnice o rekognícii žalobcu podľa fotografie v trestnom konaní; trestný spis OO PZ Bratislava Nové Mesto - východ ku krádeži vlámaním do auto požičovne Buchbinder Rent-a-Car; podrobný rozpis hovorov na mobilnom telefóne žalobcu v kritickom čase; príkaz Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 17.10.2012 na prepustenie žalobcu zo zadržania; DVD nosič so záznamom kamery z miesta predmetnej krádeže vlámaním; zhodnotenie služobnej činnosti žalobcu i prehľad o jeho disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach; záznam o predložení návrhu ZO OZP č. 8/11 v Bratislave II so žiadosťou o zaujatie stanoviska zo dňa 12.11.2012; prezenčné listiny o oboznámení žalobcu s internými predpismi; stanovisko nadriadeného k námietkam a pripomienkam žalobcu; súvisiace úradné záznamy a záznamy.

4. Konanie o prepustení žalobcu začal nadriadený dňa 18.10.2012. Nadriadený vypočul žalobcu ako účastníka konania, ktorý vo svojej výpovedi zo dňa 24.10.2012 poprel uvedené konanie a uviedol, že v kritickom čase spal doma, kde býva spoločne s rodičmi i sestrou. Doplnil, že vo vozidle Mercedes Benz Sprinter EČ: BL-285BB sa nikdy nenachádzal. Pri výsluchu dňa 06.11.2012 po oboznámení s výsledkami porovnávania pachových stôp uviedol, že ho zhoda zaistených stôp s jemu odobratými vzorkami pachu prekvapila, nakoľko v tom vozidle v živote nesedel. Skutočnosť, že žalobca riadil predmetné motorové vozidlo v čase zastavenia a kontroly motohliadkou PZ však vyplýva z vyhodnotenia pachových stôp zaistených vo vozidle v priestoroch vodiča ako aj z výsledkov rekognície v trestnom konaní. Pri rekognícii vykonanej v trestnom konaní prostredníctvom fotoalbumu stržm. Milan Bielik i nstržm. Martin Karaba žalobcu opoznali ako osobu, ktorá dňa 15.10.2012 asi o 02:30 hod. riadila motorové vozidlo zn. Mercedes Benz Sprinter prevážajúce odcudzené veci, preukázala sa im služobným preukazom a následne z miesta ušla. Pri konfrontácii v trestnom konaní však obaja policajti vyjadrili určité pochybnosti čo do výšky tela a hlasu odvolateľa, preto boli v konaní o prepustení vykonané ich výsluchy. Stržm. Milan Bielik vo výpovedi uviedol, že na inšpekcii sa zúčastnil konfrontácie so žalobcom, kde ho podľa tváre, výzoru a postavy jednoznačne opoznal ako vodiča, ktorého kontrolovali a z miesta ušiel. Pochybnosti mal v jeho telesnej výške a farbe hlasu, pretože pri konfrontácii sa mu zdal vyšší ako si ho zapamätal z miesta kontroly. Hlas však mohol pri kontrole pozmeniť. Nstržm. Martin Karaba vo výpovedi uviedol, že dňa 23.10.2012 bol konfrontovaný so žalobcom na odbore inšpekčnej služby, kde ho aj videl priamo pred sebou. Nemôže s určitosťou povedať, že je to ten istý muž, ktorého kontrolovali vo vozidle Mercedes Sprinter. Žalobca sa mu zdal o kúsok vyšší. Aj to však nemôže tvrdiť s istotou, lebo bol od neho asi tri metre.

5. Milan Mayer vypovedal, že je majiteľom vozidla zn. Mercedes Benz Sprinter EČ: BL-285BB bielej farby, ktoré dňa 15.10.2012 zapožičal Andrejovi Bambúchovi rovnako ako už aj v minulosti s tým, že tento si potrebuje niečo previezť, nepovedal mu však čo a taktiež mu nepovedal, že vozidlo niekomu ďalej požičia. Andrej Bambúch dňa 23.10.2012 vypovedal, že si vozidlo od Milana Mayera skutočne zapožičal, avšak následne ho ďalej požičal mužovi menom Alino, ku ktorému nevie žiadne ďalšie údaje. Aj napriek tomu mu dôveruje, pretože mu vozidlo už požičal aj v minulosti a vždy mu ho vrátil. Stretávali

sa iba náhodne, kontakt na neho nemá. Dňa 15.10.2012 však pri šetrení k predmetnej udalosti Andrej Bambúch hliadke uviedol, že pre zapožičané vozidlo k Milanovi Mayerovi ho priviezol sám žalobca. Pri výsluchu to však poprel s tým, že si to vymyslel, pretože kritického dňa bol v strese.

6. Otec, matka aj sestra žalobcu, ktorí s ním bývajú v spoločnej domácnosti, vo výpovediach uviedli, že žalobca v kritickom čase spal doma.

II. Zhrnutie argumentov žalobcu

7. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a napadnutého rozhodnutia, ktoré žiadal zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

8. Poukázal na personálny rozkaz a napadnuté rozhodnutie. Zopakoval námietky uvedené v rozklade proti personálnemu rozkazu, ktorý označil za predčasný, a teda nezákonný. Ďalej poukázal na trestné stíhanie, ktoré je proti nemu vedené v predmetnej veci. Vykonané procesné úkony povereného príslušníka PZ počas skráteného vyšetrovania považoval za neprofesionálne, povrchné, a teda nezákonné, vyvolávajúce pochybnosti o spôsobilosti zistiť objektívne skutočný stav veci. Napr. pri výsluchu svedkov - členov hliadky PZ nebol zisťovaný popis oblečenia a obutia kontrolovanej osoby, jej zvláštne znamenia a pod., ale dokazovanie bolo sústredené iba na popis služobného preukazu.

9. Poverený príslušník nevyužil procesné oprávnenia na zadováženie ďalších presvedčivých a nezvratných dôkazov (zábery z kamerového systému z miesta činu krádeže vlámaním, lokalizácia jeho mobilného telefónu a pod.), čím malo dôjsť k porušeniu § 206 Trestného poriadku ako aj čl. 17 ods. 1 a ods. 3 Ústavy SR a k závažnému zásahu do jeho základných práv a slobôd. Hoci podľa žalobcu neexistovali a neexistujú žiadne priame ani nepriame dôkazy o tom, že spáchal trestný čin, nadriadený začal proti nemu konanie. Tieto skutočnosti sa neskôr premietli aj do návrhu na jeho prepustenie.

10. Ak nadriadený využil v prípade žalobcu inštitút dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby (od 06.11.2012 do 05.05.2012), mal počas neho možnosť ale aj povinnosť zisťovať, či dôkazy zaistené v skrátenom vyšetrovaní smerujú v jeho prospech alebo neprospech a až potom mal pristúpiť k začatiu konania o prepustení. Upovedomením o začatí konania sa jeho nadriadený dopustil porušenia zásady prezumpcie neviny, keď uviedol, že sa vlámal do areálu autopožičovne, kde nezisteným spôsobom vypáčil plechové dvere a odtiaľ mal odcudziť rôzne veci a že jeho účasť na uvedenej krádeži bola zistená hliadkou PZ, ktorá ho mala zastaviť a kontrolovať počas jazdy nákladným motorovým vozidlom. Ide o porušenie čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, teda jeho práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochrany mena.

11. Žalobca nesúhlasil s formuláciou, že návrh na jeho prepustenie bol vopred prerokovaný s OZP, pretože správne malo byť uvedené, že návrh bol ZO OZP predložený, avšak táto sa v lehote nevyjadrila. Nebola vzatá do úvahy jeho doterajšia služobná činnosť a nemalo byť alibisticky tvrdené, že touto nie je možné ospravedlniť jeho protiprávne konanie. Je zarážajúce, keď sa služobný orgán v personálnom rozhodnutí zníži ku konštatovaniu, že nie je vylúčené, že rodičia žalobcu - otec František Šimčík a matka Darina Šimčíková, ako aj sestra Mgr. Lucia Šimčíková ako osoby blízke, mu neváhali poskytnúť aj falošné alibi, aby zabránili jeho prepusteniu zo služobného pomeru, hoci podľa zásad trestného konania ako osoby blízke majú právo odoprieť vypovedať. Zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ sp. zn: ČES: PPZ-KEÚ-BA-EXP-2012/15805 zo dňa 04.12.2012 sa nepreukázala žiadna zhoda stôp z miesta činu s jeho DNA. Pritom tento znalecký posudok si poverený príslušník PZ prevzal najneskôr dňa 06.12.2012, teda pred vydaním personálneho rozkazu.

12. Ďalej citoval čl. 47 ods.1 a čl. 50 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, ako aj § 225 ods. 1 a ods. 2 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. Postup nadriadeného ohľadom predloženia návrhu na prepustenie na prerokovanie a zaujatie stanoviska príslušnému odborovému orgánu nemožno považovať za prerokovanie návrhu služobného úradu s odborovým orgánom v zmysle zákona. Išlo iba o oznámenie návrhu, pretože prerokovanie je dvojstranný rokovací proces, z ktorého má byť určitý výstup. Ak by mal byť tento postup len formálny, bolo by príslušné ustanovenie zákona obsolentné. Keďže sa však v zákone nachádza, vyjadril ním zákonodarcia svoj záujem na ochrane záujmov príslušníkov PZ kontrolnou činnosťou odborového orgánu. Len sčasti bolo šetrenie udalostí vykonané nadriadeným žalobcu, pričom

v podstatných dôkazoch a záveroch správny orgán vychádzal z obsahu vyšetrovacieho spisu a dôkazov zabezpečených orgánmi prípravného trestného konania.

13. Nedostatok poučenia rodičov žalobcu a jeho sestry o možnosti odmietnuť výpoveď nemožno ospravedlniť argumentáciou, že neboli vypočúvaní v trestnom konaní ako svedkovia. Podľa neho ako svedkovia vypočúvaní boli a Ústava SR im v čl. 47 zabezpečuje právo odmietnuť výpoveď, ak by ňou spôsobili nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo osobe blízkej. Ani otázka posúdenia vierohodnosti ich výpovedí neprislúcha služobným orgánom ale iba súdu. Taktiež všetky ostatné dôkazy zadovážené v trestnom konaní podliehajú schvaľovaniu súdom a nie služobným orgánom. Nakoľko neboli súdom ešte schválené, nemal ich služobný orgán použiť ako dôkazy ani v konaní o prepustení. Nie je totiž vylúčené, že obvinenie žalobcu bude zrušené alebo súd rozhodne o tom, že žalobca skutok nespáchal.

14. Záverom poukázal na zásadu prezumpcie neviny a právo na spravodlivý proces. Zopakoval, že predmetného protiprávneho konania sa nedopustil.

III. Vyjadrenie žalovaného

15. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol túto zamietnuť.

16. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v samostatnom personálnom konaní nezávisle na výsledku samostatného trestného konania alebo samostatného konania o priestupku. V rámci personálneho konania sa nerieši otázka, či policajt spáchal alebo nespáchal priestupok alebo trestný čin. Každé porušenie zákona nemusí byť priestupkom alebo trestným činom, ale dôležité je, či konkrétny subjekt porušil zákon. V danom prípade bolo konanie žalobcu posudzované ako konanie v rozpore so služobnou prisahou policajta a nie ako konanie majúce znaky trestného činu alebo priestupku.

17. Vyhodnotením dôkazov dospel nadriadený k záveru, že žalobca porušil svojim konaním služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pretože konal úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na vlastný prospech alebo na prospech iného. Žalobcovi v personálnom konaní nebola vyslovená vina zo spáchania trestného činu a preto nemožno hovoriť o porušení zásady prezumpcie neviny. Personálnym rozkazom bolo rozhodnuté iba o nemožnosti zotrvania žalobcu v služobnom pomere z hľadiska konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Konanie zakladajúce skutkovú podstatu prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. nemusí dosahovať intenzitu trestného činu, prečinu a dokonca ani priestupku. Policajt ním však musí zvlášť hrubým spôsobom porušiť služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Pri posudzovaní návrhu bol vzatý do úvahy aj žalobcov doterajší priebeh výkonu služby a plnenie jeho služobných povinností. V danom prípade sa odborový orgán v lehote nevyjadril a preto nadriadený postupoval v súlade s ustanovením § 225 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Stanovisko odborového orgánu navyše nie je pre nadriadeného záväzné. K posudku o vykonaní expertízy metódou DNA uviedol, že tento posudok žalobcu nevyhlásil ako vodiča predmetného vozidla. Navyše, žalobca bol jednoznačne ako vodič vozidla zistený na základe pachových stôp, ako aj na základe rekognície podľa fotografií. V súčasnosti je proti žalobcovi vedené trestné stíhanie za prečin krádeže spolupáchateľstvom.

IV. Konanie na prvostupňovom súde

18. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/91/2013-30 zo dňa 24.09.2014 zamietol žalobu konštatujúc, že žalobca relevantným spôsobom nevyvrátil závery plynúce z dokazovania, ktoré opodstatnene viedli k jeho prepusteniu. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie.

V. Konanie na odvolacom súde

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Sžo/36/2015 zo dňa 24.08.2016 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/91/2013-30 zo dňa 24.09.2014, nakoľko dospel k záveru, že je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Konštatoval, že krajský súd vôbec neuviedol, na základe čoho považoval výsledky rekognície za jeden z kľúčových dôkazov svedčiacich v neprospech žalobcu,

keďže aj žalobca v rozklade namietal, že vykonaná rekognícia mala trpieť procesnými vadami. Právne posúdenie tejto námietky má podľa najvyššieho súdu podstatný význam pre vec, nakoľko krajský súd pri vyslovení výroku rozsudku vychádzal predovšetkým z tohto dôkazu a v jeho spojení s výsledkom pachových stôp, ktoré samo o sebe je nepostačujúce pre dokázanie protiprávneho konania žalobcu.

VI. Posúdenie veci

20. Krajský súd v Bratislave opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj z administratívneho spisu vyplývajúce konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie aj postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

21. Podľa § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj len „S.s.p.“), správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 6 ods. 1 S.s.p. súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) S.s.p. rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

22. Súd súhlasí s názorom žalovaného, ktorý zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy videl v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď ako policajt v čase mimo výkonu služby viedol motorové vozidlo s namontovanými odcudzenými tabuľkami s EČ a prekrytým nápisom na prednej kapote, v ktorom prevážal veci pochádzajúce z krádeže vlámaním, po zastavení motohliadkou sa preukázal služobným preukazom a pri jej snahe skontrolovať ložný priestor vozidla z miesta ušiel. Svoje sily a schopnosti teda nevyňaložil na ochranu práv a majetku iného, ale sám do neho zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Jeho ponechanie v služobnom pomere by preto bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ. Požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka PZ k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho právneho postavenia ako aj z úloh, ktorými sa zúčastňuje na plnení funkcií štátu. Preto sa vyžaduje ich dodržiavanie a predpokladá sa, že každý príslušník PZ v rámci svojho postavenia ich bude príkladne a striktné rešpektovať tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha. Bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, ak by v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý konal tak, ako je vyššie uvedené a dopustil sa tak konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Podľa zhodnotenia služobnej činnosti si žalobca plnil služobné úlohy riadne a včas, bol iniciatívny, samostatný a aktívny. Neustále sa snažil zdokonaľovať v teoretickej ako aj praktickej oblasti a často prichádzal s vlastnými iniciatívnymi návrhmi na riešenie konkrétnych situácií pri plnení služobných úloh. Podľa prehľadu o odmenách a trestoch bol doposiaľ 36 krát disciplinárne odmenený, disciplinárne opatrenie mu bolo uložené raz. Svedomité plnenie služobných povinností a dôsledné dodržiavanie služobnej disciplíny je však základnou povinnosťou každého príslušníka PZ a preto ním nemožno ospravedlniť uvedené protiprávne konanie žalobcu.

23. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

24. Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

25. Podľa § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech účastníka konania.

26. Podľa § 241 ods. 1 prvá veta zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

27. Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

28. Podľa názoru súdu nedošlo k porušeniu žalobcom namietaných zákonných ustanovení a konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia bolo vykonané v súlade so zákonom. Žalovaný tiež rešpektoval zásadu zákonnosti, zásadu materiálnej pravdy, princíp rovnosti zbraní a princíp nezneužitia uváženia. Správne orgány náležite zistili skutkový stav a pred vydaním rozhodnutia si zaobstarali všetky potrebné podklady.

29. Posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu "porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom", pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Z § 27 ods. 2 S.s.p. vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť, hospodárnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

30. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.). Žalovaný v samostatnom personálnom konaní hodnotil všetky zadované dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach (§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.) a dospel k záveru, že žalobca svojím protiprávnym konaním uvedeným v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalovaný v súlade s platnou právnou úpravou (§ 233 zákona č. 73/1998 Z. z.) vykonal prešetrenie veci. Dôkazy, ktoré zhromaždil a vyhodnotil v súlade so zákonom považoval za postačujúce pre vydanie preskúmaných rozhodnutí a spáchanie protiprávneho konania žalobcu týmito dôkazmi riadne preukázal.

31. Poukazovanie žalobcu na to, že neboli brané do úvahy výsledky jeho doterajšej služobnej činnosti v PZ, nie je namieste. Je potrebné konštatovať, že aktívne plnenie uložených úloh policajtom je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Svoju profesionálnu anamnézu žalobca sám negoval svojím protiprávnym konaním. Aktívne a svedomité plnenie uložených úloh nie je a ani nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie spáchané policajtom. Zákon č. 73/1998 Z. z. dokonca v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy.

32. Žalovaný v samostatnom personálnom konaní nerozhodoval o tom, či sa žalobca dopustil niektorého z priestupkov uvedených v zákone č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov alebo trestného činu podľa Trestného zákona. Je potrebné uviesť, že zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Príslušný nadriadený policajta nerieši otázku, či tento spáchal alebo nespáchal priestupok alebo trestný čin (napr. rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 SŽ 107/2001, sp. zn. 6 SŽ 62/03, sp. zn. 7 SŽ 158/2001, sp. zn. 7 SŽ 50/02, sp. zn. 6 SŽo 98/2008, sp. zn. 6 SŽo 118/2008, sp. zn. 6 SŽo 272/2008, sp. zn. 6 SŽo 92/2008).

33. V začatí konania o prepustení, v návrhu na prepustenie ani v napadnutom rozhodnutí nebola žalobcovi vyslovená vina zo spáchania trestného činu. Z uvedených dôvodov nemožno hovoriť o porušení zásady prezumpcie nevinu, ktorá je zásadou trestného konania. Personálnym rozkazom bolo

rozhodnuté iba o nemožnosti zotrvania žalobcu v služobnom pomere z hľadiska konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ.

34. Žalobou napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a je v dostatočnom rozsahu odôvodnené tak, ako to ukladá § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, na ktoré žalobca v podanom rozklade poukazoval. Žalovaný v rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I ÚS 141/09-12).

35. Súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

36. Súd sa pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.

37. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy v danom prípade spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď v rozpore s postavením príslušníka PZ preukázateľne vykonával protiprávnu činnosť popísanú vyššie.

38. Z obsahu služobnej prísahy (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.) vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný, ktorý svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, a že sa bude riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalobca svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. a), g), h) zákona.

39. K základným povinnostiam policajta podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. patrí okrem iného aj povinnosť plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného; v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a dodržiavať služobnú disciplínu.

40. Splnená bola aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v PZ. Ako príslušník PZ bol povinný plniť svedomito úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený so sprísnenými opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, sa uvedeného konania dopustil. Každý príslušník PZ má v porovnaní s iným občanom väčšiu zodpovednosť za svoje konanie vyplývajúce z jeho profesie a svojím správaním ma byť vzorom iným občanom.

41. Podľa § 225 ods. 2 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z., služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru z dôvodu organizačných zmien alebo pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti.

42. Podľa § 250 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., právny úkon, ktorý nebol urobený formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon.

43. Z uvedeného vyplýva, že ak § 225 zákona č. 73/1998 Z. z. neobsahuje tzv. doložku sankcie neplatnosti, aj napriek tej skutočnosti, že odborový orgán sa v stanovenej lehote nevyjadrí k predloženému návrhu, nebráni to prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ. Ak by aj nadriadený vopred neprerokoval návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, išlo by síce o porušenie uvedeného ustanovenia zákona, ktoré však nemá žiaden vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť personálneho rozkazu.

44. Zákonná povinnosť uvedená v § 225 ods. 2 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. bola v danom prípade dodržaná tým, že návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ a dôkazy so žiadosťou o zaujatie stanoviska, boli pred vydaním personálneho rozkazu doručené príslušnému odborovému orgánu. Preto je aj v personálnom rozkaze uvedené, že návrh bol vopred prerokovaný. Nakoľko sa odborový orgán v lehote desiatich dní nevyjadril, nadriadený postupoval v realizácii návrhu ako to stanovuje ods. 3 citovaného ustanovenia zákona. Z pasivity odborového orgánu nemožno usudzovať, že by sa tento orgán s návrhom nestotožnil. Také stanovisko by určite nadriadenému predložil. Navyše, stanovisko odborového orgánu nie je pre nadriadeného záväzné.

45. Nedôvodná je aj námietka o predčasnosti vydania personálneho rozkazu. Ak nadriadený začal konanie o prepustení žalobcu, bolo to na základe hlásenia zo SKIS MV SR o vznesení obvinenia. V tomto hlásení bolo uvedené konanie, ktorým sa mal dopustiť trestného činu. Nadriadený správne v začatí konania uviedol, že z konania uvedeného v hlásení je žalobca pre účely konania o prepustení iba dôvodne podozrivý. Následným vlastným šetrením nadriadený zistil skutkový stav, ktorý uviedol aj v návrhu na prepustenie. Jednalo sa o iný skutok, pretože v ňom už nebolo uvedené, že by sa žalobca dopustil krádeže vlámaním alebo iného trestného činu.

46. K námietke o využití inštitútu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby treba uviesť, že sa jedná o dočasné opatrenie, ktoré nenahrádza prepustenie zo služobného pomeru. Jeho využitie bolo opodstatnené potiaľ, kým konanie žalobcu bolo iba v rovine pravdepodobnosti. Keď nadriadený zistil, že žalobca sa dopustil konania napĺňajúceho skutkovú podstatu prepustenia, bol povinný ho realizovať. Nakoľko prepustenie je možné realizovať iba v zákonom stanovených lehotách, nadriadený nemohol čakať do skončenia trestného stíhania žalobcu.

47. Súd v intenciách názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v uznesení sp. zn. 7Sžo/36/2015 zo dňa 24.08.2016 považoval za potrebné opätovne vyhodnotiť dôkazy a vysporiadať sa s tým, akú dôkaznú silu mali pri vyvodení záveru o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ.

48. V prvom rade súd považoval za potrebné poukázať na to, že medzičasom bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 1T 182/2013 zo dňa 18.02.2015 uznaný za vinného z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a) ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 1To 49/29.07.2015 zo dňa 29.07.2015 zamietol odvolanie proti prvostupňovému rozsudku. Proti uvedeným rozhodnutiam podal žalobca dovolanie. Súd si je vedomý toho, že dôvody prepustenia policajta podľa § 192 od. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. musia byť dané v okamihu prepustenia bez ohľadu na možný budúci výsledok trestného konania, pretože personálne konanie prebieha nezávisle od trestného konania, pričom táto podmienka bola v prípade žalobcu splnená. Na predmetné uznesenie súd poukazuje z dôvodu, že Krajský súd v Bratislave sa v jeho odôvodnení náležite vysporiadal s váhou jednotlivých dôkazov a tieto právne závery dávajú odpoveď na otázky nastolené Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 7Sžo/36/2015 zo dňa 24.08.2016 ohľadom ich hodnotenia a vplyvu na rozhodnutie správnych orgánov o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ.

49. Krajský súd v Bratislave v uznesení sp. zn. 1To 49/29.07.2015 zo dňa 29.07.2015 konštatoval, že: „... okrem obžalovaným spochybnovanej rekognície, je obžalovaný Mgr. Rastislav Šimčík usvedčovaný najmä pachovými stopami, ktoré obžalovaný v motorovom vozidle zanechal. Tieto boli totiž zaistené jednak zo sedadla vodiča, rukoväte riadiacej páky, z podlahy pod sedadlom a z kľúčov, pričom z výpovede kpt. Jozefa Černáka, policajta služobne zaradeného na oddelení kynológie, jednoznačne vyplýva, že pokiaľ by v predmetnom vozidle Šimčík nesedel, alebo v krátkej dobe sa vo vozidle

nenachádzal, neboli by výsledky také jednoznačné a svedčiace proti jeho osobe. Aj z pohľadu odvolacieho súdu tvrdenie obžalovaného Šimčíka, že sa vo vozidle nenachádzal, je v rozpore s tzv. technickým dôkazom - pachovými stopami, ktorých vyhodnotením možno jednoznačne vylúčiť, že v predmetnom vozidle obžalovaný Šimčík nesedel. Treba súhlasiť s názorom okresného súdu, že nie je možné žiadnym racionálnym spôsobom vysvetliť, akým iným mechanizmom by sa pachové stopy obžalovaného Šimčíka zaistené zo sedadla vodiča, rukoväte riadiacej páky, z kľúčov a z podlahy pod sedadlom vodiča do uvedeného vozidla dostali.“

50. Ďalej je potrebné poukázať na záver Okresného súdu Bratislava III vyslovený v rozsudku sp. zn. 1T 182/2013 zo dňa 18.02.2015, v ktorom okresný súd konštatoval, že „Záver o tom, že predmetné vozidlo riadil v rozhodnom čase obžalovaný Šimčík, vyplýva aj zo zápisnice o rekognícii osoby, kedy obaja svedkovia zhodne opoznali ako vodiča vozidla obžalovaného Šimčíka. Nepriamym dôkazom preukazujúcim zistený a ustálený priebeh skutkového deja, ktorý korešponduje s výpoveďami vyššie uvedených svedkov, o ktorý vo vzájomnej súvislosti s týmito priamymi dôkazmi možno tiež oprieť záver o vine obžalovaného, sú aj pachové stopy, ktoré obžalovaný v motorovom vozidle zanechal. V tejto súvislosti je dôležité zdôrazniť, že obžalovaný odmietol nielen tú skutočnosť, že predmetné vozidlo riadil v inkriminovaný deň, ale zároveň v podstate poprel, že by v ňom kedykoľvek sedel... Toto tvrdenie pritom absolútne odporuje tzv. technickým dôkazom, ktorých vyhodnotením možno jednoznačne vylúčiť, že v predmetnom vozidle obžalovaný Šimčík nesedel... Súd preto uzatvára, že súborom vykonaných dôkazov bolo jednoznačne preukázané nielen to, že obžalovaný Šimčík sa v predmetnom vozidle nachádzal ..., ale že sa vo vozidle nachádzal a toto riadil práve v rozhodnom čase /pachové stopy predstavujú v tomto prípade podporný dôkaz k dôkazom priamym, ktorými sú výpovede zákrok vykonávajúcich príslušníkov PZ/...“

51. Pokiaľ ide o výpovede otca, matky a sestry žalobcu, súd ich tvrdeniam neuveril a vzhľadom na ostatné dôkazy ich vníma ako účelové. Aj Okresný súd Bratislava III v rozsudku sp. zn. 1T 182/2013 označil tieto výpovede za nedôveryhodné a „... motivované ich snahou pomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnej zodpovednosti tvrdením skutočností, ktoré im obžalovaný pred ich výsluchom o okolnostiach jeho trestnej veci uviedol. Súd nekonštatuje, že títo svedkovia klamú, nakoľko nemožno vylúčiť, že pod vplyvom presvedčenia o bezúhonnosti svojho syna a brata ... vyjadrujú iba svoje domnienky vedúce ich ku konštatovaniu, že v rozhodnom čase mal byť ich syn - obžalovaný Š. doma /túto dôveru v obžalovaného považuje súd za prirodzenú reakciu rodinných príslušníkov v snahe vytesniť a nepripustiť možnosť, že by sa obžalovaný takéhoto konania mohol skutočne dopustiť, pretože by tým priznali svoje vlastné zlyhanie v hodnotení obžalovaného/.“

52. Súd súhlasí, že v prípade existencie iba jedného nepriameho dôkazu oň nemožno oprieť rozhodnutie súdu o vine (v tomto prípade rozhodnutie o prepustení policajta zo služobného pomeru príslušníka PZ vyplývajúce z porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom), nakoľko nepriamy dôkaz má svoju dôkaznú hodnotu iba v spojení s ďalšími dôkazmi, a to aj nepriamymi. Pre opačný postup je nevyhnutné, aby pri neexistencii priamych dôkazov reťazec vykonaných nepriamych dôkazov nevykazoval medzery a nevyvolával dôvodné pochybnosti.

53. Skutočnosť, že pachové stopy je potrebné zaradiť medzi dôkazy nepriame, je nepopierateľná, čo charakterizuje spôsob ich získania a následného vyhodnotenia. Dôkaz pachovou skúškou, resp. identifikácia pachových stôp je dôkazom len nepriamym, ktorého výpovednou hodnotou je predovšetkým to, že sa pach určitej osoby nachádzal na konkrétnych miestach alebo predmetoch tak, že s nimi prišiel do styku, ale neznamená to, že obvinený nepochybne spáchal trestný čin, pre ktorý bol trestne stíhaný a ktorý s uvedenými miestami či predmetmi súvisí. Ani väčšie množstvo stotožnených pachových stôp obvineného zaobstaraných s využitím cvičených psov samo o sebe nemôže zmeniť nepriamu povahu tohto dôkazu a urobiť z pachových stôp priamy dôkaz, pretože zistené poznatky nemožno preskúmať iným kvalifikovaným spôsobom. O nepriame dôkazy môže súd opierať výrok o vine len za predpokladu, že tieto vytvárajú vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu nepriamych dôkazov (nestačí preto jeden nepriamy dôkaz) vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vo svojom celku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možný len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť akéhokoľvek iného záveru (RT 2 To 67/2006).

54. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že žalobca relevantným spôsobom nevyvrátil závery, ktoré vyplynuli z dokazovania a ktoré opodstatnene viedli k jeho prepusteniu zo služobného pomeru. Treba spomenúť hlavne služobný preukaz žalobcu, ktorým sa vodič preukázal, zhodné pachové stopy a napokon aj výsledky rekognície.

55. Aj napriek tomu, že pachové stopy ako nepriamy dôkaz nepostačuje, spolu s ďalšími dôkazmi má významnú dôkaznú silu. V danej veci súd na podklade vykonaného dokazovania vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam uzatvára, že súbor vykonaných priamych a nepriamych dôkazov tvorí logickú, ničím nespochybnenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky relevantné okolnosti skutku, ktorý bol dôvodom prepustenia žalobcu so služobného pomeru a usvedčuje ho z jeho spáchania a súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného skutkového záveru. Inými slovami, po vykonaní dokazovania súd dospel k presvedčeniu, že vo veci nebol produkovaný žiaden zásadný dôkaz, ktorý by skutkové zistenia akokoľvek sponchyboval a na podklade ktorého by bolo možné dospieť vo vzťahu k žalobcovi k inej alternatíve priebehu skutkového deja.

56. Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojim povolaním a profesiou má svojim chovaním byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti, a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ. Žalovaný v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou (správne uváženie), v ktorej je nezastupiteľný, posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol. Hromadný výskyt určitého protispoločenského konania totiž musí vyvolať náležitú odozvu, či už vo forme novej právnej regulácie vzťahov, alebo využívaním prísnejších opatrení, ktoré platný predpis dáva k dispozícii.

57. Zložením sľubu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. sa občan stáva príslušníkom PZ - kategórie osôb, ktorých konanie, ak je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcie štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Od iných osôb nemožno očakávať plnenie sľubu - vyššiu vernosť a ani zhovievavosť k policajtovi, ktorý sa dopustil protiprávneho konania. Naopak, prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej tak, ako sa k tomu zaviazali.

58. Vzhľadom na uvedené dospel Krajský súd v Bratislave k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 190 S.s.p. zamietnuť, nakoľko preskúmané rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali ich zrušenie.

59. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 S.s.p. a v konaní neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal, rovnako ani žalovanému, ktorý podľa ustálenej judikatúry nemá v takomto prípade právo na náhradu trov konania.

60. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 S.s.p.) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 S.s.p. sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 S.s.p. zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.